

der søges om Koncession. Den ærede Minister fremhævede, at der var Tilfælde, hvor der ikke var Tid dertil, navnlig i mindre Tilfælde, men jeg mener dog, at hvor det gælder større Koncessioner — saaledes netop naar det f. Eks. gælder om Fornyelse af Koncessionen til Kryolitbrudene — der vil det være korrekt, og jeg tror det er en beføjet Fordring fra Rigsdagens Side, om Regeringen vil konferere med os i Forvejen.“

Derpaa svarer saa Indenrigsministeren den samme Dag følgende: „Hvad Koncessionerne i Grønland angaar, maa jeg fastholde, hvad jeg har sagt tidligere, at det er Regeringens Sag at give disse Koncessioner, selvfølgelig under Kritik af Bevillingmagten. Jeg skal tilføje, hvad jeg tror, jeg ogsaa udtalte den Gang, at jeg vilde finde det rimeligt, at Regeringen konfererede med Rigsdagen, naar der var Lejlighed dertil, inden Koncessionen gaves, og det er vistnok ogsaa den samme Tanke, som den ærede Ordfører havde, men ikke paa den Maade, at Koncessionen kom til at foreligge til Beslutning af Rigsdagen.“ Derefter er det altsaa, at den ærede Ordfører siger: „Med Hensyn til Koncessionerne slaar jeg fast, at den ærede Minister altsaa har udtalt sin Villighed til at konferere med Rigsdagen eventuelt med Finansudvalget om ny Koncessioner af Betydning i Grønland.“

Nu har jeg anført alt det, som udgør den Overenskomst, der efter Paastanden skulde være afsluttet mellem den daværende Indenrigsminister, den forrige Konseilspræsident, og dette høje Ting eller dets Finansudvalg. Jeg kan imidlertid ikke indrømme den ærede Ordfører, at der er sagt andet deri, end at man netop ikke vilde anse det for fornødent at konferere med Finansudvalget, naar Koncessionen for det grønlandske Kryolitselskab kom til Fornyelse, at han ikke fandt, at der under normale Forhold var nogen Anledning til ved en Fornyelse at konferere derom, men at han kunde tage under Overvejelse, hvorvidt man, hvis Forholdene kom til at ligge ganske anderledes, sikkert har han ment, hvis der blev Tale om en ganske anden Kontrakt, kunde finde Anledning til at konferere med Finansudvalget. Den daværende Indenrigsminister har, for at bruge hans Ord til mig herom, betegnet den uforandrede Fornyelse af Kryolitselskabets Koncession som en ganske kurant Sag, som der ikke vilde være Grund til at forhandle om; kun hvis ganske forandrede Forhold skulde indtræde, vilde han over-

veje, om der var Anledning til at forhandle derom. Endelig fastslaar derefter den daværende Ordfører som Resultat af Forhandlingerne, at man nu var enig om Ministerens Villighed til at forhandle ved ny Koncessioner. Der var ikke nogen Anledning for Indenrigsministeren til at modsig denne Udtalelse, eftersom han udførlig havde udtalt sig i anden Retning om den gamle Koncession til Kryolitselskabet. Jeg kan altsaa ikke erkende, at der med den daværende Indenrigsminister og forrige Konseilspræsident er truffet nogen Aftale, medmindre det skulde være en Aftale i modsat Retning af den, som nu gøres gældende her, og Gehejmeetsraad Hørring har da ogsaa ved en Samtale med mig for nogle Dage siden derom udtalt, at han ikke kunde erkende, at han havde truffen nogen Aftale med det ærede Finansudvalg angaaende Kryolitselskabets Koncession.

Naar jeg derefter skulde tilføje nogle Bemærkninger, skulde det være for mit personlige Vedkommende. Det er nemlig saaledes — og det tror jeg, at den ærede Ordfører vil erkende, thi det har han erkendt tidligere, og jeg ved selv, at det stemmer med min hele Opfattelse af disse Forhold — at jeg ikke nærer Utilbøjelighed til at forhandle med Finansudvalget, ja endogsaa undertiden har søgt dets Raad og Bistand i administrative Sager, der havde finansiell Betydning, for at naa til et Resultat, som jeg kunde gøre Regning paa var i Overensstemmelse med Finansudvalgets Anskuelser. Jeg anser det derfor for højst sandsynligt, at jeg af egen Drift uden at have noget Kendskab til det Ønske, som var udtrykt i 1894, vilde have taget Anledning til at konferere med det ærede Finansudvalg om Koncessionens Fornyelse, dersom der paa det paagældende Tidspunkt havde været Mulighed derfor, men det var der ikke, thi der var ikke noget Finansudvalg, som jeg kunde konferere med. Da Andragendet indkom til Ministeriet, blev det uden Ophold og rent ordensmæssigt oversendt til Direktoratet for den grønlandske Handel, der jo sorterer under Indenrigsministeriet. Dette var nærmest til og havde de bedste Betingelser for at kunne afgive sin Betænkning i denne Sag — jeg kunde dog ikke møde uden selv at have nogen begrundet Mening om dette hele Forhold, som i min Tid endnu slet ikke havde været fremme til Behandling i Ministeriet. — Og da denne Betænkning i Maj indkom, var Rigsdagen hjemsendt, og der var intet Finansudvalg. Hvad man nu end maatte mene